

BİRİNCİ BÖLÜM

Yapacağımız yolculuk beni hem heyecanlandırmış hem de endişelendirmişti. Bilinmeyene doğru yola çıkıyordum ve içimden bir ses bu yolculuğun pek de sorunsuz olmayacağını söylüyordu. Ben de zamanın daha hızlı geçmesi için, günü Bay Crepsley ve kendim için çanta hazırlamakla geçirdim. (Tam-vampirler güneşe birkaç saatten fazla maruz kalırlarsa ölürler, ama yarı-vampirler için bu geçerli değildir.) Nereye gittiğimizi bilmediğim için, yanıma neler almam gerektiğini de bilmiyordum. Vampirler Dağı soğuk ve karlı bir yerse, kalın kıyafetlere ve botlara ihtiyacım olacaktı; ama eğer sıcak ve tropik bir iklime sahipse, tişört ve şort götürmek daha uygun olurdu.

Sirktekiler de Vampirler Dağı hakkında bir şey bilmiyorlardı. Bay Uzun hariç tabii... O her konuda bilgisi olan insanlardandı ve bana kalın giyinmemi söyledi.

Evra da bu konuda Bay Uzun ile aynı fikirdeydi. “Güneşten köşe bucak kaçan vampirlerin Karayipler’de toplanacağını hiç sanmıyorum,” diyerek kıkırdadı.

Evra Von bir ‘Yılan Çocuk’tu ve deri yerine pullara sahipti. Daha doğrusu, bir zamanlar ‘Yılan Çocukken’ artık bir ‘Yılan Adam’a dönüşmüştü. Geçtiğimiz altı yıl içerisinde uzamış,

irileşmiş ve daha büyük göstermeye başlamıştı. Bense neredeyse aynı kalmıştım, çünkü normalden beş kat daha yavaş yaşılanıyordum. Bay Crepsley beni dönüştürdüğünden bu yana sekiz yıl geçmesine rağmen, yalnızca bir yaş civarı büyümüşüm.

Normal bir şekilde büyüyememekten nefret ediyordum. Evra ile eskiden çok sıkı dosttık; ama şimdi durum değişmişti. Hâlâ iyi bir arkadaşlığımız olmasına ve aynı çadırı paylaşmamıza rağmen, artık Evra genç bir adamdı ve daha çok kendi yaşındaki insanlarla –özellikle de kadınlarla!– ilgileniyordu. Aslında ondan yalnızca birkaç yaş küçük olduğum halde Evra’nın, bana yaşıtıymışım gibi davranması oldukça zordu, çünkü bir çocuk gibi görünüyordum.

Bir yarı-vampir olmanın avantajları da vardı tabii. İnsanlardan daha güçlü ve daha hızlıydım, ayrıca onlardan çok daha uzun yaşayacaktım; ama gerçek yaşımlı gösterebilmek ve normal insanlarınki gibi bir hayat sürebilmek için bütün bunlardan gözümü kırpmadan vazgeçebilirdim.

Eskiden olduğumuz kadar yakın olmasak da Evra hâlâ benim arkadaşımdı ve Vampirler Dağı’na yapacağım seyahat konusunda endişeliydi. Birkaç yıl önce aniden kalınlaşmış olan sesiyle, “Bildığım kadarıyla bu yolculuğun şakaya gelir yanı yok,” dedi. “Belki ben de seninle gelsem iyi olur.”

Bu teklifi bayıla bayıla kabul ederdim etmesine ama Evra’nın kendine ait bir hayatı vardı ve onu Ucubeler Sirki’nden uzaklaştırmak haksızlık olurdu. “Hayır,” dedim. “Sen burada kal ve hamağımı sıcak tut. Ben başımın çaresine bakarım. Zaten yılanlar da soğuktan pek hoşlanmaz, öyle değil mi?”

“Bu doğru,” diyerek güldü. “Büyük ihtimalle içim geçer ve gelecek bahara kadar kış uykusuna yatarım!”

Evra gelmeyecek olmasına rağmen hazırlanmamda bana yardımcı oldu. Zaten yanıma fazla bir şey almayacaktım; yedek kıyafetler, kalın bir çift bot, katlanabildiği için kolayca taşınabilen yemek pişirme gereçleri, yanımdan hiç ayırmadığım günlüğüm ve birkaç parça şey daha. Evra yanıma bir de kalın bir ip almamı, özellikle dağa tırmanırken çok işe yarayabileceğini söyledi.

“Ama vampirler zaten tırmanmayı çok iyi becerir,” diye hatırlattım.

“Biliyorum,” dedi, “ama bir dağın yamacında sadece parmak uçlarıyla tutunarak asılı kalmak istiyor musun gerçekten?”

“Tabii ki istiyor!” dedi arkamızdan gelen gür bir ses. “Vampirler tehlikeye bayılır!”

Konuşan kişinin kim olduğunu anlamak için arkama döndüğümde Bay Tiny adıyla bilinen tüyler ürpertici adamla yüz yüze geldim, içim korkudan buz kesti.

Bay Tiny beyaz saçlı, tıknaz bir adamdı; kalın çerçeveli bir gözlük takıyor, yeşil renkli lastik botlar giiyordu. Sık sık, elinde tuttuğu kalp şeklindeki bir saatle oynardı. İyi kalpli, yaşlı bir amca gibi görünüyordu, ama aslında size merhaba deyip hemen ardından dilinizi kesebilecek kadar acımasız ve kötü kalpli biriydi. Kimse onun hakkında fazla bir şey bilmiyor, ama herkes ondan korkuyordu. Adı Desmond'du ve bu adı kısaltıp soyadına eklediğinizde *Bay Destiny** oluyordu.

* Türkçede *kader* anlamına gelen sözcük. [Ç. N.]

Bay Tiny'yi sirke yeni katıldığım dönemden beri görmemiştim. Yine de onun hakkında çok sayıda hikâye duymuş-tum; kahvaltıda çocuk yediği, ayaklarını ısıtmak için kasaba-ları yaktığı söyleniyordu. Onu birkaç metre uzakta, ellerini arkasında kavuşturmuş, parlayan gözlerle bizi dinlerken gör-mek beni tedirgin etmişti.

Sanki en başından beri konuşmanın içindeymiş gibi, “Vampirler tuhaf yaratıklardır,” dedi ve öne doğru bir adım attı. “Sınırlarını zorlamaya, kendilerine meydan okunmasına bayılırlar. Sırf biri, yalnızca geceleri dışarı çıkabilmeleriyle dalga geçti diye, güneş ışığı altında ölene kadar yürüyen bir vampir biliyorum.”

Bu sırada uzattığı elini, korktuğum halde istemsizce tutup sıktım. Evra ise bunu yapmadı; Bay Tiny ona elini uzattığında, olduğu yerde titreyerek durdu ve başını hızla iki yana salladı. Bunu gören Bay Tiny gülümsemekle yetindi ve elini çekti.

Bana sormadan çantamı alıp içine bakarak, “Demek Vam-pirler Dağı'na gidiyorsun,” dedi. “Yanına kibrit almayı unut-ma Shan Usta. Uzun bir yol ve soğuk günler seni bekliyor. Vampirler Dağı civarında esen rüzgâr, senin gibi kalın derili bir genç adamın bile iliklerine işleyecektir.”

“Tavsiyeniz için teşekkürler,” dedim.

Bay Tiny'nin, insanın kafasını karıştıran yönü buydu işte: Her zaman nazik ve cana yakındı. Her türlü kötülüğü yapabi-lecek biri olduğunu bildiğiniz halde, bazı zamanlar ona karşı sempati duymadan da edemiyordunuz.

“Küçük İnsanlarım yakınlarda mı?” diye sordu. Küçük İn-sanlar, kapüşonlu mavi cübbeler giyen, hiç konuşmayan ve

hareket eden her şeyi yiyebilen (insan dahil) kısa boylu yaratıklardı. Bu gizemli varlıkların birkaçı neredeyse sürekli olarak Ucubeler Sirki ile birlikte seyahat ediyordu ve o sıralarda sekiz kişiydiler.

“Büyük ihtimalle çadırlarında olmalılar,” dedim. “Yaklaşık bir saat önce onlara yiyecek götürdüm ve sanırım hâlâ yemek yiyorlar.” Görevlerimden biri de, Küçük İnsanlara yiyecek bulabilmek için ava çıkmaktı. Büyüyüp daha düzgün görevler üstlenmeden önce Evra da benimle birlikte ava çıkıyordu. Şimdilerde ise bana, sirkte çalışanların çocukları yardımcı oluyordu.

Bay Tiny gülümseyerek, “Harika!” dedi ve kapıya yöneldi. Tam o sırada, “Ah, unuttuyordum,” diyerek durdu. “Bir şey daha var. Larten’a benimle konuşmadan yola çıkmamasını söyle.”

“Sanırım biraz acelemiz var,” dedim. “Bunun için zamanımız olma...”

“Sen yalnızca onunla konuşmak istediğimi söyle yeter,” diyerek araya girdi Bay Tiny. “Bana zaman ayıracağından eminim.” Bunu söyledikten sonra gözlüğünü hafifçe indirerek bize baktı ve el sallayıp gitti. Evra ile endişeyle birbirimize baktıktan sonra birkaç kutu kibrit bulup çantama tıktım ve sonra da Bay Crepsley’yi uyandırmaya gittim.

İKİNCİ BÖLÜM

Bay Crepsley onu uyandırdığımda oldukça aksiydi; güneş batmadan önce uyandırılmaktan nefret ediyordu. Ama onu rahatsız etme nedenimi anlattığımda huysuzlanmayı bıraktı. Yüzünün sol tarafındaki boydan boya uzanan yarayı kaşıyarak, “Bay Tiny,” dedi ve iç geçirdi. “Benden ne istiyor acaba?”

“Bilmiyorum,” dedim, “ama kendisiyle konuşmadan yola çıkmamanı söyledi.” Sesimi alçaltarak, “Eğer acele edersek kimseye görünmeden buradan uzaklaşabiliriz. Hava yakında kararacak, gölgeden gidersek, bir saatliğine güneşe dayanabilirsin, öyle değil mi?”

“Evet,” diye onayladı Crepsley. “Eğer kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırmış bir köpek gibi kaçmak isteseydim bunu yapabilirdim. Ama yapmayacağım. Desmond Tiny ile görüşmem gerek. Bana en iyi pelerinimi getir, göz kamaştıracak kadar şık olmalıyım.” Vampirin espri yapmaya en fazla bu kadar yaklaşabileceğini biliyordum; espri anlayışına sahip biri değildi.

Yaklaşık bir saat sonra güneş battığında, Bay Uzun’un karavanına doğru yürüdük. Vardığımızda Bay Tiny, yakın zamanda meydana gelmiş bir depremde gördüklerini Ucubeler Sirki’nin sahibine anlatmakla meşguldü.

“Ah, Larten!” dedi Bay Tiny, gür sesiyle. “Her zamanki gibi dakıksın.”

Bay Crepsley ise ciddiyetini bozmadan, “Desmond,” demekle yetindi.

“Otursana,” dedi Bay Tiny.

“Teşekkür ederim, ama ayakta duracağım.” Bay Tiny’nin yanındayken kimse oturmaktan hoşlanmazdı. Ne de olsa oradan hızla uzaklaşmak gerekebilirdi.

“Vampirler Dağı’na doğru yola çıkacağını duydum,” dedi Bay Tiny.

“Birazdan buradan ayrılacağız,” diye onayladı Bay Crepsley.

“Bu, neredeyse elli yıldan beri katılacağın ilk Konsey olacak, yanılıyor muyum?”

“Hayır, yanılmıyorsun,” dedi Bay Crepsley homurdanarak.

“Kulağım deliktir.”

O sırada kapı çaldı ve Bay Uzun, Küçük İnsanlardan ikisini içeriye aldı. Bir tanesi hafif sekerek yürüyordu ve o da Ucubeler Sirki’nde neredeyse en az benim kadar bulunmuştu. Ona Aksak diyordum, ama bu yalnızca takma bir isimdi; Küçük İnsanların hiçbirinin adı yoktu.

“Hazır mısınız çocuklar?” diye sordu Bay Tiny onlara. İki si birden başlarını salladılar. “Harika!” diyen Bay Tiny, dönüp Bay Crepsley’ye gülümsedi. “Vampirler Dağı’na giden yol her zamanki kadar zorlu, öyle değil mi Larten?”

“Kolay bir yol olduğu söylenemez.”

“Shan Usta gibi genç bir çocuk için epey tehlikeli, sence de öyle değil mi?”

Bay Crepsley, “Darren kendi başının çaresine bakabilir,” diye yanıt verince gururla sıırttım.

“Buna eminim,” dedi Bay Tiny, “ama böylesine genç birinin bu yolculuğu yapması sıra dışı bir olay, haksız mıyım?”

“Haklısın,” dedi Bay Crepsley kısaca.

Bay Tiny eliyle Küçük İnsanları işaret ederek, “İşte bu yüzden ben de bu ikisini refakatçi olarak sizinle gönderiyorum,” dedi.

“Refakatçi mi?” diye bağırdı Bay Crepsley. “Bizim refakatçiye ihtiyacımız yok. Bu yolculuğu defalarca yaptım. Darren’a kendim göz kulak olabilirim.”

“Tabii ki olabilirsin,” dedi Bay Tiny yumuşak bir ses tonuyla, “ama biraz yardımın kime ne zararı olur?”

“Bize yük olurlar,” diye homurdandı Bay Crepsley. “Onları istemiyorum.”

“Küçük İnsanlarım mı yük olacak?” Bay Tiny çok şaşırmış görünüyordu. “Onların doğasında hizmet etmek vardır. Tıpkı birer çoban gibi, sizler uyurken güvende olmanızı sağlayacaklar.”

“Yine de,” diye ısrar etti Bay Crepsley, “onları istemi...”

“Bu bir teklif değıl,” diyerek araya girdi Bay Tiny.

Sakin konuşuyor olmasına rağmen, sesindeki tehditkâr hava fark edilmeyecek gibi değildi. “Sizinle geliyorlar. İtiraz istemiyorum. Yemek ve uyuyacak yer sorunlarını kendileri halledecekler. Yapmanız gereken tek şey, onları yolunuzun üzerindeki karla kaplı arazilerde kaybetmemek.”